

ΤΟ ΑΨΥΧΟ ΣΩΜΑ του άντρα ακουμπούσε πίσω στην πλάτη της καρέκλας, το δέρμα του ήταν αφυδατωμένο, τα χείλη του μελανά και τα κιτρινισμένα δόντια του εκτεθειμένα. Σκονισμένες τούφες μαλλιών κάλυπταν ακόμη το κρανίο του, ενώ κάτω από τη λεπτή και διάφανη επιδερμίδα του προσώπου του διαγράφονταν τα ζυγωματικά του. Τα δάχτυλά του ήταν ζαρωμένα, μαυρισμένα και σχεδόν διαλυμένα.

Ο Βίλιαμ Βίστιν κοίταξε και τις άλλες φωτογραφίες από τον τόπο του εγκλήματος. Ο άντρας πρέπει να ήταν σχετικά μικροκαμωμένος, ωστόσο οι συρρικνωμένοι ιστοί επέτειναν αυτή την αίσθηση.

Βίγκο Χάνσεν έγραφε έξω από τον φάκελο της υπόθεσης, ο οποίος περιείχε φωτογραφίες από διαφορετικές γωνίες λήψης. Ο Βίστιν μελετούσε τις διάφορες απεικονίσεις του σχεδόν μουμιοποιημένου σώματος. Έπειτα από τουλάχιστον τριάντα χρόνια στο αστυνομικό σώμα, είχε δει τόσο πολλά πτώματα που είχε χάσει τον λογαριασμό. Είχε συνηθίσει την εικόνα του θανάτου και είχε αναπτύξει την ικανότητα να αποστασιοποιείται, αυτό όμως ήταν διαφορετικό.

Όχι μόνο επειδή δεν είχε ξαναδεί κάτι τέτοιο, αλλά και επειδή γνώριζε τον άνθρωπο στην καρέκλα.

Ήταν γείτονες. Ο Βίγκο έμενε τρία σπίτια πιο κάτω από το δικό του, στην καμπή του δρόμου. Ήταν νεκρός εδώ και τέσσερις μήνες χωρίς ο Βίστιν ή κάποιος άλλος γείτονας να το έχει πάρει είδηση. Το βλέμμα του στάθηκε σε μια φωτογραφία που είχε τραβηχτεί από την πόρτα της κουζίνας, με φόντο το καθιστικό. Ο Βίγκο Χάνσεν καθόταν μπροστά στην ανοιχτή τηλεόραση με την πλάτη στον φωτογράφο, έτσι όπως τον βρήκαν οι αστυνομικοί όταν πρωτομπήκαν στο σπίτι.

Το δωμάτιο είχε λιγοστά έπιπλα. Πέρα από την τηλεόραση και την καρέκλα όπου καθόταν ο άντρας, υπήρχε ένα μακρόστενο τραπεζάκι, ακόμα μία καρέκλα και ένας καναπές με μαξιλάρια και ριχτάρι από ύφασμα τάρταν. Στον έναν τοίχο ακουμπούσε ένα έπιπλο με ράφια και χαμηλά ντουλάπια, στον απέναντι τοίχο βρισκόταν ένα παράθυρο με κλειστές τις γκρίζες κουρτίνες, ενώ τρεις τοπιογραφίες κοσμούσαν το δωμάτιο. Στα δεξιά της τηλεόρασης στεκόταν ένα λαμπατέρ με καφετιά σημάδια από κάψιμο στο αμπαζούρ. Στο τραπεζάκι μπροστά στον άντρα ο Βίστιν είδε ένα περιοδικό, το τηλεκοντρόλ και δίπλα ένα ποτήρι κι ένα πιάτο με υπολείμματα απροσδιόριστου φαγητού. Κατά τ' άλλα, το δωμάτιο ήταν τακτοποιημένο.

Δεν υπήρχε κανένα ίχνος πάλης, κάτι που να καταδεικνύει πως στο σπίτι αυτού του μοναχικού ανθρώπου είχε εισβάλει κάποιος άγνωστος. Δεν υπήρχαν στοιχεία εγκληματικής πράξης, οι συνθήκες, όμως, απαιτούσαν διερεύνηση της αιτίας θανάτου από την αστυνομία και ο Έσπεν Μόρτενσεν είχε κάνει ενδελεχή έρευνα ρουτίνας.

Ο Βίστιν άφησε το βλέμμα του να περιπλανηθεί έξω από το παράθυρο του γραφείου του, στο χιόνι που έπεφτε σε βαριές, υγρές νιφάδες. Το ημερολόγιο έδειχνε Παρασκευή 9 Δεκεμβρίου. Ο Βίγκο Χάνσεν θα εξακολουθούσε να κάθεται εκεί νεκρός αν δεν ήταν ένας απλήρωτος λογαριασμός ηλεκτρικού ρεύματος. Η εταιρεία είχε στείλει αρκετές ειδοποιήσεις, απειλώντας με διακοπή της παροχής. Στο τέλος, έστειλαν έναν υπάλληλο, ο οποίος είχε μπει στον κόπο να το ερευνήσει λίγο περισσότερο απ' όσο ήταν υποχρεωμένος. Εντελώς τυχαία είδε τον Βίγκο Χάνσεν μέσα από ένα άνοιγμα στις τραβηγμένες κουρτίνες του καθιστικού.

Η επόμενη φωτογραφία εστίαζε στο περιοδικό πάνω στο τραπεζάκι, που ήταν ανοιγμένο στο πρόγραμμα της τηλεόρασης για την Πέμπτη 11 Αυγούστου. Οι ώρες των εκπομπών που προφανώς σκόπευε να παρακολουθήσει ήταν κυκλωμένες με μολύβι, ενώ υπήρχαν αστερίσκοι στο περιθώριο. Το ντοκιμαντέρ *Τα Αρχεία του FBI* προβαλλόταν στο Discovery Channel. Ο Βίστιν ήξερε τη σειρά που αναπαριστούσε τις πιο πολύκροτες υποθέσεις που είχε ερευνήσει το FBI.

Η επόμενη φωτογραφία έδειχνε το πρόσωπο του νεκρού, σκοτεινό και πρησμένο, με πληγές στα σημεία όπου το δέρμα είχε ξεφλουδίσει και εμφανή όλα σχεδόν τα δόντια μέχρι πίσω, τους τραπεζίτες. Ό,τι είχε απομείνει από τη γλώσσα ήταν μια μελανιασμένη άμορφη μάζα. Οι κόγχες των ματιών ήταν τεράστιες, και τα μάτια κοιτούσαν ίσια μπροστά.

Έβαλε τις φωτογραφίες στον φάκελο, σηκώθηκε και πλησίασε στο παράθυρο. Σκοτείνιαζε· ο ουρανός είχε πάρει το μολυβί χρώμα του χειμωνιάτικου σούρουπου. Έπρεπε να

επιστρέφει σπίτι, όπου τον περίμενε μόνο η τηλεόρασή του. Κάτω, στον ακάλυπτο χώρο, ένα περιπολικό έβγαινε από το γκαράζ του Τμήματος, με τους τροχούς να σπινάρουν στο χιόνι ώσπου να σταθεροποιηθούν. Το μπλε φως έκανε τις χιονονιφάδες να μοιάζουν με μικροσκοπικές σπίθες.

Ο Βίστιν ξανακοίταξε τον λεπτό φάκελο της υπόθεσης που ήταν ακουμπισμένος στο γραφείο του. Ο Βίγκο Χάνσεν δεν είχε οικογένεια, ούτε φίλους ή γνωστούς. Είχε αφήσει αυτή τη ζωή το ίδιο μοναχικά όσο την είχε ζήσει.

Ετοιμαζόταν να βάλει τον φάκελο μαζί με τους άλλους που προορίζονταν για το αρχείο, όταν κάτι απροσδιόριστο τον συγκράτησε. Τόσο η πείρα του όσο και η διαίσθησή του του έλεγαν πως η υπόθεση έπρεπε να κλείσει. Πλέον η πιο σημαντική δουλειά των ερευνητών ήταν να επιβεβαιώσουν την ταυτότητα του νεκρού. Δεν υπήρχαν συγγενείς για να συγκρίνουν το DNA του, ωστόσο δείγματα αναφοράς από μια οδοντόβουρτσα και μια χτένα ήταν συμβατά και τα αποτελέσματα των αναλύσεων έδειξαν πως το DNA του πτώματος ήταν όμοιο με αυτό του ενοίκου του σπιτιού: του Βίγκο Χάνσεν, εξήντα ενός ετών.

Οι ιατροδικαστές είχαν εκπλαγεί με το πόσο καλά είχε διατηρηθεί το σώμα του νεκρού. Τα χαμηλά επίπεδα υγρασίας και θερμοκρασίας και το γεγονός ότι όλες οι πόρτες, τα παράθυρα και οποιαδήποτε άλλη διόδος αέρα ήταν ερμητικά κλειστά είχαν προκαλέσει την αργή αφυδάτωση και τελικά τη μουμιοποίηση του νεκρού αντί της αποσύνθεσής του. Ωστόσο, δε στάθηκε δυνατόν να επιβεβαιωθεί η αιτία θανάτου και στο σχετικό πιστοποιητικό γράφτηκε απλώς *mors subita*, δηλαδή «Αιφνίδιος θάνατος».

Ένας ήχος και ένα κόκκινο τετραγωνάκι που εμφανίστηκε στον υπολογιστή ειδοποιούσαν για ένα επείγον μήνυμα από το κέντρο επιχειρήσεων. Μόνο πέντε λέξεις: *Βρέθηκε πτώμα στο αγρόκτημα Χάλε.*

Άφησε τον φάκελο Χάνσεν πάνω στη στοίβα των προς αρχειοθέτηση υποθέσεων.

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΥΝΤΑΞΗΣ της εφημερίδας *Verdens Gang* επικρατούσε ησυχία. Το υγρό χιόνι κολλούσε στα τζάμια, απομονώνοντας τους εργαζομένους από τον έξω κόσμο. Ο χώρος είχε ήδη φορέσει τα γιορτινά του εν όψει των Χριστουγέννων: τις τηλεοπτικές οθόνες με τις σιωπηλές εικόνες από τα διεθνή ειδησεογραφικά κανάλια κοσμούσαν ασημένιες γιρλάντες και κόκκινα στολίδια, το λογότυπο της VG πλαισιώναν λευκοί άγγελοι, ενώ χρωματιστά φωτάκια αναβόσβηναν στα διαχωριστικά μεταξύ των γραφείων.

Αρχισυντάκτης ήταν ο Κνουτ Α. Σάντερσεν, το γραφείο του οποίου χωριζόταν με γυάλινους τοίχους από τα άλλα, έτσι που η Λίνε τον έβλεπε να δουλεύει στον υπολογιστή με το τηλεφωνο στερεωμένο μεταξύ του αφτιού και του ώμου του. Πριν από δυόμισι μήνες είχε γίνει ξανά πατέρας και θα έπρεπε να είχε ήδη φύγει από το γραφείο: κόντευε εφτά και είχε εργαστεί ήδη τρεις επιπλέον ώρες. Τελείωσε τη συνομιλία στο τηλέφωνο, ήπιε μια γουλιά καφέ και έγειρε πίσω το κεφάλι του. Κάποιος είχε κρεμάσει μερικά γκι στο φωτιστικό οροφής.

Η Λίνε ετοιμαζόταν να μπει στο γραφείο του, όταν το

τηλέφωνο του Σάντερσεν κουδούνισε. Σήκωσε το φλιτζάνι με τον καφέ της και έμεινε να σκέφτεται τα Χριστούγεννα. Αναρωτήθηκε πώς θα τα γιόρταζε αυτή τη χρονιά. Δεν είχε μιλήσει ακόμα με τον πατέρα της, φαντάστηκε όμως πως θα τα περνούσαν οι δυο τους, μαζί και με τον παππού της, στο Στάβερν. Ίσως ερχόταν και ο δίδυμος αδελφός της, ο Τόμας. Ήταν πιλότος ελικοπτέρων στην 330 Μοίρα Αεροπορίας και δεν είχε κάνει Χριστούγεννα στο σπίτι από τότε που είχε πεθάνει η μητέρα τους. Στη θύμησή της μελαγχόλησε.

Είχαν περάσει πεντέμισι χρόνια από τότε. Στην αρχή η απώλεια ήταν αβάσταχτη και δυσκολεύτηκε να τη διαχειριστεί. Υπήρξαν πρωινά που δεν είχε διάθεση να σηκωθεί από το κρεβάτι, κάποιες φορές ξεσπούσε σε κλάματα κατά τη διάρκεια μιας σύσκεψης, ενώ ανησυχούσε διαρκώς για τον πατέρα της και πώς θα τα έβγαζε πέρα μόνος του. Τώρα το αίσθημα της απώλειας είχε αμβλυνθεί, ωστόσο ήξερε πως δεν ήταν καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι δούλευε τόσο πολύ. Αφοσιωνόταν ολοκληρωτικά σε κάθε υπόθεση με την οποία καταπιανόταν.

Μόλις ο αρχισυντάκτης τελείωσε το τηλεφώνημα, δέχτηκε αμέσως κι άλλο, προτού εκείνη προλάβει να κουνηθεί. Οι κρόταφοι του Κνουτ Α. Σάντερσεν είχαν γκριζάρει μέσα στα χρόνια που είχαν περάσει από τότε που η Λίνε είχε ξεκινήσει να δουλεύει δοκιμαστικά στην εφημερίδα. Τώρα είχε μόνιμη θέση και ανήκε στην ομάδα του αστυνομικού ρεπορτάζ. Η πρόταση που ήθελε να του κάνει δεν είχε καμία σχέση με το αντικείμενό της και θα ζητούσε να της διαθέσουν μερικές ημέρες για να δουλέψει για το ένθετο περιοδικό του κυριακάτικου φύλλου.

Ο Σάντερσεν σηκώθηκε από τη θέση του και κουτούλησε στα γκι, που η Λίνε υποψιαζόταν πως είχε κρεμάσει ο ίδιος. Με το τηλέφωνο στο αφτί κατευθύνθηκε στη μηχανή του καφέ, αλλά η συζήτηση είχε τελειώσει όταν επέστρεψε με μια χούφτα μπισκότα με τζίντζερ και ένα ξέχειλο φλιτζάνι καφέ. Κάθισε στην καρέκλα του, ακούμπησε πίσω κι έμεινε έτσι για λίγο.

Η Λίνε ήξερε πως έπρεπε να βιαστεί – δεν είχε παρά μόνο τρεις φράσεις για να πλασάρει την ιδέα της. Με τον καφέ στο χέρι μπήκε στο γραφείο του. Το βλέμμα του Σάντερσεν περιπλανήθηκε για λίγο στα κλαδιά του γκι πριν εστιάσει πάνω της.

«Θέλω να γράψω για τον Βίγκο Χάνσεν», είπε η Λίνε.

«Δεν τον έχω ακουστά», αποκρίθηκε ο Σάντερσεν τακτοποιώντας τα χαρτιά πάνω στο γραφείο του. «Τι έχει κάνει;»

«Πέθανε».

«Δολοφονήθηκε;»

Κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Πέθανε μπροστά στην τηλεόρασή του και τον βρήκαν έπειτα από τέσσερις μήνες», εξήγησε.

«Εντελώς νεκρός δηλαδή».

«Θέλω να γράψω για το πώς μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο», συνέχισε η Λίνε. «Πώς είναι δυνατόν να ζεις τόσο απομονωμένος και ξεχασμένος, ώστε να περάσουν τέσσερις μήνες μέχρι κάποιος ν' ανακαλύψει τυχαία πως έχει πεθάνει».

Ο Σάντερσεν άνοιξε το στόμα του να πει κάτι, η Λίνε όμως τον πρόλαβε.

«Πιστεύω πως είναι καλή ιστορία για να δημοσιευτεί

την περίοδο των Χριστουγέννων», συμπλήρωσε και ήπια μια γουλιά από τον καφέ της. «Τα Ηνωμένα Έθνη μόλις μας ανέδειξαν ως την καλύτερη χώρα του κόσμου για να ζει κανείς, όμως στις έρευνες για το πόσο ευτυχισμένοι είναι οι κάτοικοι, η Νορβηγία βρίσκεται στην εκατοστή δωδέκατη θέση. Μια χώρα του Ειρηνικού βρίσκεται πρώτη στη λίστα, κάποια μικρή νησιωτική κοινότητα όπου οι άνθρωποι έχουν χρόνο ο ένας για τον άλλον και νοιάζονται για τους συνανθρώπους τους».

Ο Σάντερσεν έδειξε να ενδιαφέρεται. Η ιστορία ταίριαζε με την ποικίλη ύλη της εορταστικής περιόδου, αντισταθμίζοντας κάπως τη γενική ευφορία των ημερών με τις αναφορές στις ανταλλαγές δώρων και τις συμβουλές ομορφιάς. Ωστόσο, έδειχνε σκεπτικός.

«Πρέπει να γράψουμε και κάτι άλλο πέρα από τον καιρό», συνέχισε την προσπάθειά της η Λίνε, δείχνοντας το πρωτοσέλιδο του ημερήσιου φύλλου: *Έρχεται κύμα σιβηρικού ψύχους*. Της πήρε λίγη ώρα να καταλάβει πως οι ρυτίδες που σχηματίστηκαν στο μέτωπό του δεν είχαν να κάνουν με την ιστορία της. Είκοσι πέντε άτομα εργάζονταν για το περιοδικό της κυριακάτικης έκδοσης στον επάνω όροφο, και κανονικά θα έπρεπε να καλύπτουν εκείνοι όλη την ύλη. Ο Σάντερσεν δεν είχε τίποτα να κερδίσει αποδεσμεύοντας έναν από τους δημοσιογράφους. Αντίθετα, θα μοιράζονταν τη δουλειά με έναν λιγότερο.

«Χρειάζομαι μόνο τρεις τέσσερις μέρες», επέμεινε η Λίνε, ξέροντας πως σίγουρα θα της έπαιρνε περισσότερο. «Η κηδεία είναι την Τρίτη».

«Τι κοιτάζε;»

«Τι εννοείς;»

«Ποιο πρόγραμμα της τηλεόρασης παρακολουθούσε όταν πέθανε;»

«Ιδέα δεν έχω», απάντησε η Λίνε και ήπιε μια γουλιά καφέ, «μπορείς όμως να το διαβάσεις στην εφημερίδα».

Ο Σάντερσεν κατένευσε. «Εντάξει, λοιπόν», είπε κι έριξε μια ματιά στη σκάλα που οδηγούσε στον επάνω όροφο. «Τους δίνω την ιστορία και τους λέω πως μπορούν να σε δανειστούν για τρεις ημέρες».

«Τρεις ημέρες», επιβεβαίωσε η Λίνε, έσκυψε μπροστά και του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

Ο ΕΚΧΙΟΝΙΣΤΗΡΑΣ, ΚΑΘΩΣ προχωρούσε, έκανε το χιόνι να στροβιλίζεται, καλύπτοντας τα αυτοκίνητα που ακολουθούσαν. Ο Βίστιν έκοψε ταχύτητα μέχρι να καθαρίσει το παρμπρίζ για να βλέπει μπροστά του. Ένα περιπολικό και ένας αστυνομικός με χιόνι στο γείσο του καπέλου του στέκονταν στη στροφή προς το αγρόκτημα, εκεί όπου σύμφωνα με το μήνυμα είχε βρεθεί το πτώμα. Μια ταμπέλα έγραφε με μεγάλα κόκκινα γράμματα: *Κόψε το δικό σου χριστουγεννιάτικο δέντρο*. Χαιρέτησε με ένα νεύμα τον αστυνομικό καθώς έμπαινε στον δρόμο που οδηγούσε στο αγρόκτημα. Στο βάθος είδε φώτα αυτοκινήτων και ανθρώπους να πηγαίνοέρχονται σε έναν ανοιχτό χώρο.

Το πτώμα είχε βρεθεί σε μια περιοχή υλοτόμησης ελάτων. Οι αστυνομικοί που κατέφτασαν πρώτοι είχαν αναφέρει πως ήταν εκεί για καιρό. Ο Βίστιν ήξερε τι σήμαινε αυτό· ότι δε θα είχαν μείνει και πολλά να δουν αφού ο χρόνος και η φύση θα είχαν κάνει τη δουλειά τους. Έστριψε στον χώρο στάθμευσης και βγήκε από το αυτοκίνητο. Και τότε συνειδητοποίησε πόσο ακατάλληλα ντυμένος ήταν.

Δύο ένστολοι αστυνομικοί στέκονταν στην είσοδο της περιοχής υλοτόμησης. Μια άλλη πινακίδα έγραφε πως ένα αληθινό έλατο κόστιζε 380 κορόνες, ενώ η τιμή για ένα οποιοδήποτε άλλο νορβηγικό χριστουγεννιάτικο δέντρο ήταν 220 κορόνες.

«Μάθαμε κάτι περισσότερο;» ρώτησε.

Ο μεγαλύτερος από τους δύο αστυνομικούς έριχνε το βάρος μία στο ένα πόδι και μία στο άλλο. «Όχι», απάντησε ενώ προσπαθούσε να ζεστάνει τα χέρια του με την ανάσα του. «Ο Μόρτενσεν είναι εκεί μέσα», συμπλήρωσε γνέφοντας προς το δάσος, «αλλά δεν νομίζω πως έχει και πολλά να κάνει. Από τα ρούχα και τα παπούτσια φαίνεται για άντρας, αλλά δεν μπορεί να πει κανείς με σιγουριά».

Ο Βίστιν έριξε μια ματιά κατά μήκος της σειράς των χριστουγεννιάτικων δέντρων. Πενήντα μέτρα πιο κάτω είχαν στήσει έναν προβολέα και ο Μόρτενσεν, τεχνικός πραγματογνώμονας του εγκληματολογικού, ήταν σκυμμένος πάνω από κάτι. «Ποιος τον βρήκε;» ρώτησε.

«Ένα οκτάχρονο αγόρι που είχε έρθει με τον πατέρα του να κόψουν το χριστουγεννιάτικο δέντρο τους. Το πτώμα βρισκόταν κάτω από τα κλαδιά κοντά στον κορμό του δέντρου, σαν να τον έσπρωξαν όσο πιο βαθιά γινόταν».

Ο νεότερος αστυνομικός πήρε τον λόγο. «Καθάρισαν το χιόνι για να κόψουν το δέντρο με το τσεκούρι και στην αρχή δεν κατάλαβαν τι ήταν».

Ο Βίστιν κατένευσε, βλέποντας νοερά τους τίτλους της εφημερίδας: *Οκτάχρονο αγόρι βρήκε νεκρό άντρα κάτω από χριστουγεννιάτικο δέντρο*. «Πού βρίσκονται τώρα;» ρώτησε. «Ο πατέρας και ο γιος;»

«Τους στείλαμε σπίτι τους».

Τους ευχαρίστησε και προχώρησε πιο πέρα, με το χιόνι να τρίζει κάτω από τα παπούτσια του. Ο Μόρτενσεν σηκώθηκε και τον χαιρέτησε με ένα νεύμα. Τα μαλλιά του ήταν καλυμμένα με υγρές νιφάδες.

Ο Βίστιν κοίταξε το πτώμα από ένα μέτρο μακριά. Έπρεπε να καθίσει ανακούρκουδα για να δει κάτω από τα κλαδιά του έλατου ένα κουλουριασμένο σώμα που φορούσε ξεθωριασμένο, άκαμπτο από την παγωνιά μπλέιζερ, ανοιχτόχρωμο παντελόνι και ένα ζευγάρι φλατ δετά παπούτσια από καφετί δέρμα. Μερικές τούφες μαλλιά υπήρχαν ακόμη στο πίσω μέρος του κεφαλιού, ενώ τα σημάδια στον λαιμό μαρτυρούσαν το φαγοπότι πουλιών και μικρών τρωκτικών. «Ποια είναι η γνώμη σου;» ρώτησε και στάθηκε όρθιος.

Ο Έσπεν Μόρτενσεν ανασήκωσε τους ώμους. «Πρέπει να τον πάρουμε από δω και ν' αφήσουμε τους ιατροδικαστές να τον εξετάσουν. Ύστερα θα στήσουμε μια σκηνή για να σκεπάσουμε τον τόπο του εγκλήματος ενώ θα αφαιρούμε το χιόνι. Πιθανόν να υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία».

«Γιατί όλα αυτά;» ρώτησε ο Βίστιν. «Δεν πιστεύεις πως ο θάνατός του προήλθε από φυσικά αίτια;»

Ο Μόρτενσεν έγνεψε αρνητικά. «Αν ήμαστε σε κάποιο απομακρυσμένο μέρος, θα μπορούσαμε να υποθέσουμε πως αναζητούσε καταφύγιο, βρισκόμαστε όμως μόλις πενήντα μέτρα από τον δρόμο που οδηγεί στο αγρόκτημα και λίγες εκατοντάδες από τα κοντινότερα κτίρια».

Ο Βίστιν κάθισε ξανά στις φτέρνες του. Ο Μόρτενσεν είχε δίκιο· ούτε δυστύχημα θα μπορούσε να είναι. Η αυτοκτονία ήταν μία πιθανότητα. Ίσως έβρισκαν ένα άδειο μπουκαλάκι

χάπια κάτω από τα κλαδιά, δίπλα στο πτώμα. Αυτό θα διευκόλυνε πολύ τα πράγματα, όμως κάτι του έλεγε πως δεν επρόκειτο να βρουν τίποτα τέτοιο. «Πόσον καιρό νομίζεις πως βρίσκεται εδώ;»

«Από το καλοκαίρι». Έκπληκτος από την απάντηση, ο Βίστιν περίμενε μια εξήγηση. «Τα ρούχα», είπε ο Μόρτενσεν. «Φοράει καλοκαιρινά ρούχα».

Ο Βίστιν σηκώθηκε όρθιος και έκανε ένα βήμα πίσω. «Δεν έχει δηλωθεί κανένας ως αγνοούμενος», είπε.

Η ΛΙΝΕ ΘΥΜΟΤΑΝ καλά τον Βίγκο Χάνσεν – είχε μεγαλώσει μόλις τρία σπίτια μακριά από εκεί όπου είχε βρεθεί νεκρός. Όλα τα παιδιά τον φοβούνταν χωρίς να υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος. Θυμήθηκε τη μητέρα της που της έλεγε να επιστρέφει σπίτι νωρίς το βράδυ, πριν βγει ο Βίγκο Χάνσεν. Σπάνια τον έβλεπαν στο φως της μέρας, όμως συχνά έβγαινε τη νύχτα. Μερικές φορές η Λίνε και ο Τόμας, ο αδελφός της, στέκονταν στο παράθυρο και τον κοιτούσαν να βγαίνει από το σπίτι μετά τα μεσάνυχτα, σκυφτός, με ένα μαύρο παλτό που του έπεφτε κάπως μεγάλο, πάντα από τη λιγότερο φωτισμένη πλευρά του δρόμου. Φήμες έλεγαν πως η μητέρα του νοσηλευόταν σε ψυχιατρική κλινική και πως ο πατέρας του ήταν φυλακή, όμως η Λίνε δεν ήξερε αν επρόκειτο απλώς για κουτσομπολιά ή αν ήταν αλήθεια.

Ανυπομονούσε να ασχοληθεί με την ιστορία της. Προτού πάρει την έγκριση του Σάντερσεν, είχε ήδη ανοίξει καινούριο φάκελο στον υπολογιστή της με τίτλο *Βίγκο Χάνσεν*.

Να δουλεύει για ένα συγκεκριμένο θέμα ήταν μια εντελώς διαφορετική δημοσιογραφική διαδικασία από αυτήν

που ακολουθούσε συνήθως, όσον αφορά τις ιδέες, τη συλλογή και την ανάλυση του υλικού, καθώς και τη διάδοση της πληροφορίας. Ήταν ένας άλλος τρόπος προσέγγισης της πραγματικότητας.

Στην ειδησεογραφία χρησιμοποιούσε γλώσσα απλή και άμεση, όμως στην ανάπτυξη ενός θέματος η γλώσσα είχε διαφορετική λειτουργία. Ήταν ελεύθερη να πειραματιστεί και, παρόλο που δεν έγραφε ποίηση, περνούσε ώρες χτενίζοντας τις προτάσεις της. Πολύ χρόνο αφιέρωνε και στη δομή της ιστορίας της, για να δημιουργήσει αφηγηματικό ενδιαφέρον και να δώσει αμεσότητα και αληθοφάνεια στους χαρακτήρες της. Τέτοια θέματα της έδιναν την ευκαιρία να προχωρήσει πέρα από την επιφάνεια και να βάλει τη δική της σφραγίδα. Επιπλέον, τη γοήτευε να πραγματεύεται σημαντικά κοινωνικά θέματα μέσα από ιδιωτικές ιστορίες, περιγραφές της ζωής μεμονωμένων ατόμων και εκείνων των σημαντικών λεπτομερειών που διηγούνταν μια μεγαλύτερη ιστορία.

Εκτός αυτού, ένιωθε πως η δουλειά της στο ένθετο περιοδικό αναγνωριζόταν και από τους αναγνώστες και από τους προϊσταμένους της. Ακόμα και τα συγχαρητήρια που έπαιρνε από τον Σάντερσεν και τους συντάκτες ειδήσεων δεν συγκρίνονταν με την ενθουσιώδη αντίδραση του συντάκτη του περιοδικού του Σαββατοκύριακου, του οποίου τα σημειώματα συνήθως συνοδεύονταν από ένα χαμογελαστό προσωπάκι και μια σειρά από θαυμαστικά. Μέχρι τώρα όλα τα θέματα που είχε γράψει έτυχαν της αναγνώρισης του αναγνωστικού κοινού. Λάμβανε συχνά ηλεκτρονικά μηνύματα, αλλά και χειρόγραφες επιστολές, τις οποίες έστελναν

ταχυδρομικά στην εφημερίδα, με το όνομά της στη θέση του παραλήπτη. Απαντούσε σε όλα.

Η Λίνε είχε κάνει συνεντεύξεις-πορτρέτα και στο παρελθόν και της άρεσε να ερευνά, να κατανοεί και να μεταφέρει τις απόψεις άλλων. Βέβαια επρόκειτο για ανθρώπους που βρίσκονταν ακόμα εν ζωή, ωστόσο ο σκοπός ήταν ο ίδιος: να ανακαλύψει ποιοι πραγματικά ήταν οι άνθρωποι που συναντούσε. Ο φάκελος *Βίγκο Χάνσεν* προς το παρόν δεν περιείχε και πολλά. Μόνο ένα απόκομμα εφημερίδας που αναφερόταν στην εύρεση του πτώματος, μια είδηση που δεν είχε προκαλέσει μέχρι τώρα καμία αντίδραση, κανένα σχόλιο εκ μέρους των αναγνωστών σχετικά με τη φροντίδα των ηλικιωμένων και τις υπηρεσίες υγείας. Και κανένα από τα ειδησεογραφικά πρακτορεία ή τις μεγάλες εφημερίδες δεν την είχε αναδημοσιεύσει.

Είχε συνεργαστεί με τον δημοσιογράφο της τοπικής εφημερίδας που είχε γράψει το ρεπορτάζ, τον Γκαρμ Σεμπάκεν, όταν εργάστηκε εκεί για ένα διάστημα. Πιθανότατα η είδηση θα είχε διαδοθεί και στα άλλα Μέσα, αν ο Γκαρμ είχε δώσει πιο λεπτομερείς πληροφορίες, ωστόσο επρόκειτο για μια σύντομη είδηση, η οποία ανέφερε απλώς πως ο άντρας ζούσε μόνος του και είχε πεθάνει καιρό πριν τον ανακαλύψουν. Εξηγούσε πως η αστυνομία πάντα διεξήγαγε έρευνα όταν κάποιος πέθαινε απρόσμενα και ήταν αδύνατον να προσδιοριστεί η αιτία θανάτου. Έδειχνε να τον έχει αποπροσανατολίσει το γεγονός πως η αστυνομία δεν θεωρούσε ότι επρόκειτο για εγκληματική ενέργεια. Στο ίδιο φύλλο υπήρχε επίσης ένα ρεπορτάζ του Γκαρμ για το θέμα της στέγασης των φοιτητών της πόλης, καθώς και η συνέχεια

ενός παλαιότερου βίαιου περιστατικού, πράγμα που έδειχνε πως είχε ασχοληθεί με πολλά διαφορετικά θέματα που δεν του είχαν αφήσει το χρονικό περιθώριο να εντρυφήσει στο συγκεκριμένο γεγονός.

Αυτό που είχε αρχικά κινήσει το ενδιαφέρον της Λίνε ήταν πως ο Βίγκο Χάνσεν ζούσε στη γειτονιά της. Έβλεπε το όνομά του στο ταχυδρομικό κουτί όταν πηγαινοερχόταν σχολείο, είχε κλέψει μήλα από τον κήπο του και είχε χτυπήσει την πόρτα του για να πουλήσει λαχνούς για τις σχολικές αθλητικές εκδηλώσεις. Ωστόσο, δεν τον θυμόταν και πολύ καλά. Θυμόταν μόνο πως ήταν ένας μικρόσωμος άντρας με φουντωτά μαλλιά και θεληματικό πηγούνι.

Είχε μάθει για τον θάνατό του από τον πατέρα της, όταν εκείνος το είχε αναφέρει τυχαία ένα βράδυ που μιλούσαν στο τηλέφωνο. Του έκανε ερωτήσεις που δεν είχαν κάνει οι συνάδελφοί της από την τοπική εφημερίδα και είχε μάθει λεπτομέρειες οι οποίες θα μπορούσαν να κάνουν αυτόν τον θάνατο μια ενδιαφέρουσα είδηση. Είχε μάθει ότι ο Βίγκο Χάνσεν είχε πεθάνει το καλοκαίρι στην καρέκλα του την ώρα που έβλεπε τηλεόραση και ότι η τηλεόραση έπαιζε ακόμη όταν η αστυνομία εντέλει παραβίασε την πόρτα και μπήκε στο σπίτι.

Από τον πατέρα της είχε μάθει επίσης γιατί δεν είχε ανακαλυφθεί νωρίτερα. Ο Βίγκο Χάνσεν διηγε μια μοναχική ζωή, χωρίς οικογένεια, φίλους ή συναδέλφους, δεν ήταν συνδρομητής σε καμία εφημερίδα ή περιοδικό και σχεδόν ποτέ δεν λάμβανε τίποτα με το ταχυδρομείο. Η κίνηση του τραπεζικού του λογαριασμού ήταν ομαλή, με τη σύνταξή του να καταβάλλεται τακτικά και τους λογαριασμούς να

πληρώνονται μέσω τραπέζης. Ήταν ανύπαρκτος για τους άλλους ανθρώπους, κάποιος που περνούσε απαρατήρητος παρόλο που ζούσε ανάμεσά τους.

Θεωρούσε πως δεν μπορούσε να γράφει μια ιστορία μόνο για την απομόνωση και τη μοναχικότητά του, αλλά έπρεπε να γράφει και για το ποιος πραγματικά ήταν ο Βίγκο Χάνσεν. Μπορεί κανένας να μην τον γνώριζε όσο ήταν εν ζωή, τώρα όμως θα τον μάθαιναν όλοι. Ένα τέτοιο εγχείρημα, σκέφτηκε, θα ήταν σαν να κοίταζε μέσα από την κλειδαρότρυπα: έβλεπε μόνο ένα μέρος του δωματίου, ωστόσο ήξερε πως υπήρχαν πολλά περισσότερα.

Αποφάσισε να μείνει στο σπίτι του πατέρα της όσο θα δούλευε την ιστορία της, σε περίπτωση που χρειαζόταν περισσότερες πληροφορίες. Ο Βίγκο Χάνσεν ήταν οχτώ χρόνια μεγαλύτερος από τον πατέρα της, ωστόσο μπορεί να ήξερε κάποιους που τον γνώριζαν καλύτερα. Επιπλέον, ίσως γνώριζε αν ήταν αλήθεια πως η μητέρα του νοσηλεύόταν σε ψυχιατρική κλινική και ο πατέρας του ήταν στη φυλακή ή αν επρόκειτο για φήμες.

Δημιούργησε ένα νέο έγγραφο με το λογότυπο της VG. Για αρχή, θα χρειαζόταν κάποιες πληροφορίες από την αστυνομία. Ο τίτλος ήταν *Αίτηση για πρόσβαση στον φάκελο μιας εγκληματικής υπόθεσης*. Είχε γράφει τέτοιες επιστολές και στο παρελθόν και θα ζητούσε από έναν αρχισυντάκτη να την υπογράψει. Κοίταξε ξανά τον τίτλο και διέγραψε το *μιας εγκληματικής υπόθεσης*. Δεν έγραφε αστυνομικό ρεπορτάζ, αλλά κάτι διαφορετικό από αυτά με τα οποία ασχολούνταν συνήθως.

Περιέγραψε την ιδέα της για το άρθρο και ισχυρίστηκε

πως η εφημερίδα ήθελε να κάνει μια έρευνα για να αναδείξει τη σταθερά αυξανόμενη έλλειψη επικοινωνίας και ανθρωπιάς στη σύγχρονη κοινωνία. Ζήτησε επίσης την άδεια να μπει στο σπίτι του Βίγκο Χάνσεν. Προφανώς η αστυνομία θα την έστελνε στις τοπικές Αρχές, που είχαν την ευθύνη διαχείρισης της ακίνητης περιουσίας του αποθανόντος, ωστόσο θα ήταν εύκολο να πάρει την άδεια από εκείνες αν η αστυνομία δεν είχε αντίρρηση.

Όταν τελείωσε, ακούμπησε πίσω στην καρέκλα και έδεσε τα χέρια πίσω από το κεφάλι της. Το χιόνι έπεφτε πυκνό – πρέπει να είχε φτάσει το μισό μέτρο από την ώρα που είχε πάει στη δουλειά. Ο Σάντερσεν θα είχε ήδη ζητήσει από κάποιον δημοσιογράφο να γράψει για το χάος που είχε δημιουργηθεί λόγω χιονόπτωσης. Σχημάτισε τον αριθμό τηλεφώνου του πατέρα της για να του πει πως ήθελε να μείνει μαζί του για μερικές ημέρες. Δεν απάντησε. Κοίταξε το ρολόι: ήταν 21:15. Προφανώς τον είχε πάρει ο ύπνος στον καναπέ.